

Dovana – vaikas, turintis Dauno sindromą

„Man labai pasisekė, todėl stengiuosi šia galimybe kiek galėdama pasinaudoti,“ – sako Anna Oromi iš Leridos, Ispanijos.

2008-03-31

- Prieš trejus metus, sausio 9-ąją, šv. Josemaríos gimimo dieną, susilaukėt pirmojo sūnaus.

- Tiesą pasakius, prieš Marką laukiausi dar vieno kūdikio, deja,

patyriau persileidimą. Po jo visa šeima meldė šv. Josemaríos dar vieno kūdikio. Esam atsidavę šiam šventam kunigui, o aš norėjau susikurti „šviesius ir džiugius namus“, kaip jis sakydavo. Ir kaip tik sausio 9-ąją pasaulį išvydo Markas.

- Ši jums ir vyrui suteikta dovana buvo ne vienintelė.

- Tikrai ne. Po Marko gimė Aleksas; jis tikra dovana. Kai ėmiau lauktis trečiojo vaiko, gydytojai mus perspėjo, kad kūdikis greičiausiai gims su Dauno sindromu, be to, nesveika širdimi.

- Kaip reagavot?

- Tuo metu ši žinia mus užklupo netikėtai. Ką daryti? Mudu su vyru karštai meldėmės. Abu su Dievu kalbėjomės apie šią, kaip iš pradžių atrodė, nelaimę. Bet Jo akivaizdoje žmogus praregi.

Mums n  nekilo mintis Alekso atsisakyti. Nuolat meldžiausi, kad viskas būtų pagal Dievo valią ir kad Jis man padėtų būti kilniai. Tuo pat metu meldžiau pagalbos, kad išklausiusi gydytojų patarimų, teisingai apsispr čiau. Man buvo svarbiausia, kad Aleksas gims.

- Kodėl meld t s? Ar nekilo suprantamas noras maištauti?

- Malda man padėjo ramiai pasitikti kiekvien  dieną, nesirūpinti dėl ateityje laukiančių b dų ir kiekvien  akimirk  daryti, ką reikia. To išmokau i  Opus Dei i k r jo: susidūręs su b da, kreipkis į Diev  ir klausk Jo, kaip elgtis.

Taip pat prašiau ir tėvo Alvaro del Portillo, pirmojo šv. Josemar os i p dinio, užtarimo; jam esu ypač atsidavusi. Meldžiau j  man padėti ir jie kiekvien  akimirk  buvo šalia. Jis man tikrai suteik  stiprybės pažvelgti tiesai į akis.

Taigi pernai metų rugsėjo 5 d. gimė Aleksas, ir nuo tos dienos nesiliauju dėkoti Dievui.

- Ar visi supranta jūsų apsisprendimą?

- Deja, pastaraisiais metais tokį sprendimą priima nedaug kas. Lengviausia pasidaryti abortą, „nusikratyti naštos“ ir šitaip išsisukti iš bėdos. Tačiau mes mano ginekologei pasakėm, kad norim šio kūdikio susilaukti, ir ji apsidžiaugė, nes žinojo, kad vaikas gims šeimoje, kurioje bus laukiamas.

Žmonės mums dažnai sako: „Kokie jūs drąsūs, kad auginat vaiką, turintį Dauno sindromą“. Bet esmė čia ne drąsa: vaiko orumas daug svarbesnis už jo fizinę būklę. Juk vaiko nepasirinksi kokio nori! Jį reikia paprasčiausiai priimti ir mylėti tokį, koks yra. Vyras man sako, kad Aleksas susiras draugų, kurie jį mylės tokį, koks yra, ir aš jam pritariu.

Aš ne vienintelė manau, kad jis yra dovana. Jauna moteris, padedanti man tvarkytis namuose, savo vyrui užsiminė, kad turiu knygą „Kalbėti su Dievu“ (skaitau ją melsdamasi). Jis atsakė: „Todėl jie ir priėmė tokį vaiką. Jiems jį atsiuntė Dievas“.

- Vadinasi, nepykstate ant likimo?

- Ne! Tvirtai tikiu, kad gyvenimas – neįkainojamas dalykas. Kai kurie žmonės man sako, kad taip jaustis mane tiesiog skatina religiniai įsitikinimai. Taip, tikėjimas padeda, jis be galo svarbus, tačiau meilė gyvenimui – visuotinis jausmas, kuris turėtų būti artimas kiekvienam.

Man labai pasisekė, todėl stengiuosi šia galimybe kiek galėdama pasinaudoti. Iš Alekso daug ko išmokstu. Žmonės, turintys Dauno sindromą, yra ypatingi, kupini šviesos. Jo šypsena nepakartojama.

- Matyt, jis suteikia progą pasikalbėti su daugeliu žmonių.

- Vienas žmogus iš Tėvų, auginančių Dauno sindromą turinčius vaikus, asociacijos man kartą pasakė: „Pamatę, koks tavo vaikas, žmonės paprastai sutrinka. Todėl geriausia pačiam imtis iniciatyvos“.

Kaip tik taip aš ir elgiuosi, sutikusi žmogų, kuris apie Aleksą dar nežino: aš jį supažindinu su Aleksu, paaiškinu, kad jis turi Dauno sindromą ir kad mes tą žinojom dar prieš jam gimstant. Taip atsiranda proga pasikalbėti su žmonėmis bei atsiveria galimybė aptarti itin svarbų dalyką – kiekvieno teisę į gyvenimą. Tėvų, auginančių Dauno sindromą turinčius vaikus, bendrijose sutikau nuostabių žmonių; mane jaudina jų atsidavimas ir džiaugsmas.

Svetainėje turiu labai gražią, išpūdžių kupiną knygą, parašytą vienos tų bendrijų narių. Vienoje

knygos ištraukoje vaikas, turintis Dauno sindromą, dėkoja tėvams, leidusiems jam ateiti į pasaulį; jis sako, kad čia ne jokia bausmė ir kad jiems atsidėkosiąs begaline meile. Perskaičiusi šiuos žodžius, labai susigraudinau.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/dovana-vaikas-turintis-
dauno-sindroma/](https://opusdei.org/lt-lt/article/dovana-vaikas-turintis-dauno-sindroma/) (2025-04-16)